

Zahle: Hvad den højtærede Konseilspræsident der sagde, er ikke rigtigt. Den højtærede Konseilspræsident gjorde udtrykkelig ved sin Afbrydelse overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) den 21. April dette Aar netop selve Forslaget om de fremskudte, forbedrede Stillinger — eller de forberedte, fremskudte, jeg ved ikke, hvilken af Delene det er — til Ministeriets Kabinets-spørgsmaal. Men naar den højtærede Konseilspræsident nu siger, at han haaber paa Enighed med det ærede Medlem fra Ringkøbing om den Forsvarsordning, som skal gennemføres, saa kan ingen forstaa ham anderledes, end at han kan opgive Kravet om faste Fæstningsværker paa Københavns Landside. Thi ellers maatte de Udtalelser, den højtærede Konseilspræsident fremsatte i Dag, indeholde en blodig Haan og Fornærmelse imod det ærede Medlem fra Ringkøbing.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Da den højtærede Forsvarsminister forelagde Forsvarslovene den 12. Februar, udtalte han, at det var paa høje Tid, at Forsvarssagen blev dragen ud af Partipolitikken og behandlet roligt og sagligt. Den højtærede Minister maatte vide, at med denne Udtalelse skød han en Breche i sit Parti og navnlig i det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) altid har hævdet: at det var Venstrereformpartiet, der skulde bestemme Forsvarsordningen. Det, som bag efter er sket, er ikke andet, end hvad der maatte ske: En Forskydning mellem Partierne, og Resultatet af Valgene er da det, at vi ikke staa i Parti-gruppering efter Højre og Venstre, men som Forsvarsmodstandere og Forsvarsvenner.

Det skulde altsaa for de Forsvarsvenner, der nu ere komne ind her i Tinget, gælde om at søge at komme til en Forstaaelse med hverandre, men naar man faar en Udtalelse som den, man i Gaar fik fra det ærede Medlem fra Ringkøbing, er det meget vanskeligt at tænke sig Muligheden af, at det skulde lykkes at komme til en Forstaaelse. For at stille sig paa det Standpunkt, som det ærede Medlem indtog, maatte man for det første have en Egenskab, som det ærede Medlem ikke har: man maatte være personlig uangribelig — jeg skal dog ikke komme ind paa at omtale gamle Skader. Men desuden maatte man indtage et fast Standpunkt, og det har det ærede Medlem heller al-

drig gjort. Det ærede Medlem sagde: Her er mit Standpunkt, og naar Højre vil opgve det „urimelige“ og „umulige“ Forslag om Københavns Befæstning, kunne vi komme til en Forhandling. Det er overhovedet Skik og Brug her i Tinget, at man bruger Udtrykket „Højre“ paa Omraader, hvor man ved, at det slet ikke er Højre, man har at gøre med. Højre har aldrig haft andet Program i Forsvarssagen end dette ene, at det er tilbøjeligt til at følge den militære Sagkundskab, og det er det samme, der sker i dette Øjeblik. Da vi i 1874, altsaa for 36 Aar siden, hejste Fanen — jeg var med den Gang —, stod vi paa det Standpunkt, at vi sagde: Det er nødvendigt for Danmark at have en Basis, og denne Basis maa være det mod Sø- og Landsiden befæstede København. At vi ved Siden deraf maa have et levende Værn, en Hær og en Flaade, er givet, men man kan ikke bruge det levende Værn, naar man ikke har en Basis. Det var vort Standpunkt den Gang, og det er det Standpunkt, som i Virkeligheden nu har slaaet Rod hos en stor Del af Befolkningen.

Men hvor har det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) staaet? Der var en Tid, hvor han udtalte, at naar vi kom til en Revision af Forsvarslovene, skulde der foretages meget betydelige Nedsættelser. Dette Program om Nedsættelser er fra 1872, og af alle de Ulykker, der ere skete paa Forsvarssagen, er ingen større end dette Program. Thi det maa dog være klart og tydeligt for enhver, at naar man kræver en Nedsættelse i Militærudgifterne, maa man tro, at man har et Forsvar, der gør en Nedsættelse mulig, ogsaa for dem, som vil et Forsvar, og at man derfor gennem lang, lang Tid lige til de sidste Valg har bibragt store Dele af Befolkningen en urigtig Forestilling, som om det overhovedet var muligt at komme til Nedsættelser af Betydning. Men ikke nok dermed, det ærede Medlem gik meget videre. Jeg minder om den store Tale, det ærede Medlem holdt i 1899, hvor han begyndte at fortælle, at vi ikke kunde forsvare vor Selvstændighed, men dernæst gik et Skridt videre og sagde, at vi heller ikke kunde forsvare vor Neutralitet. Højre maatte ikke, sagde han, komme og bilde nogen ind, at Danmark kunde *forsvare* sin Neutralitet, nej, alt hvad vi kunde gøre, var at *konstatere* vor Neutralitet, og naar vi skulde komme til en Forsvarsordning — det er et Referat af det ærede Medlems Ord, ikke nøjagtige Citater —, saa maatte det ske paa